

en Del af de Varer, det nødvendigvis skal bruge, med højere Priser, end det skulde gøre, hvis Industrien ikke havde den Begunstigelse; altsaa er Landbruget negativt beskyttet, medens Industrien er positivt beskyttet. Det gør en Forskel, og det gør, at man er meget utilbøjelig til i sin egen svære Nød at ville være med til at hjælpe dem, der har en Fordel i Forvejen. Og jeg vil sige, at i disse Krisetider tror jeg, enhver skal ikke være sig selv nok, men først og fremmest se at klare sig selv, saa godt han kan, siden kan man saa tale om det andet. Men det vilde være meget urimeligt at piske paa den Hest, der har den korte Hammel, og det er det, man ønsker at gøre. Det er urimeligt, og det er farligt, fordi Krisen i mangt og meget bunder i Landbrugskrisen. Kunde vi faa Gang i Landbruget igen, vilde meget bedre sig. I Firserne, da vi havde Landbrugskrisen, lød der Lokketoner for Landmændene, at man skulde slaa sig paa Toldforanstaltninger, men det gjorde man ikke, og det var godt det samme. Landbruget har ikke nydt kunstig Beskyttelse, det har derfor ikke fordyret sine Produkter til Ugunst for Medborgere. Jeg ved godt, man har haft grumme liden Tak derfor, men saadan er det altid her i Verden, Utak er jo Verdens Løn. Landbrugerne fremstilles tidt som graadige Mennesker, men Sandheden er den, at de har arbejdet paa den flade Jord uden at forlange Begunstigelse til Ugunst for deres Medborgere.

Indenfor Landbruget har man ogsaa taget Del i den Nedgang, der blev krævet, naar der var Tale om at skulle spare. I 1912 gik man med til en ret klækkelig Nedgang i Tilskuddet til Husdyrbrugets Fremme, og i 1923 gik man atter til en Nedgang, en Besparelse. Den Gang var det Planen, at der skulde være Nedgang flere Steder, men det blev i det væsentlige kun Landbruget, der fik den. Denne Gang er vi ogsaa med i den Nedgang i Udgifterne, som nødvendigvis maa sættes i Værk over det hele, og jeg vil sige straks, at det er en meget klækkelig Nedgang, her er Tale om, en Nedgang paa omtrent en Trediedel, og det er ikke saa ganske lidt. Nu ved jeg meget godt, at der er gjort Løjer med den Smule Nedgang. De fleste af os læste vel Dagen efter de store Forslags Fremsættelse en umaadelig kritisk Artikel i Bladet „Social-Demokraten“, hvori man skrev, at det var nærmest latterligt, at man havde taget et saa lille Beløb som de smaa 0,3 Mill. Kr. paa Husdyrbrugets Bevilling; det var alt, hvad de store Agrarer havde at give i Anledning af den store Nedskæring, nu kunde

man rigtignok se, vi havde faaet Agrarvælde i Danmark; det var jo ingenting, det var ganske latterligt med saadanne Beløb. Det kan jo siges, at det ikke er meget, men hvis den Mand, der skrev det, troede paa det, saa siger jeg: Bevar os for at faa ham til at retlede Landbruget i Danmark! Det er formodentlig den samme Pen, der har skrevet om, at de danske Landbrugere forvaltede deres Jord slet, og at de svinede med Høsten, for Resten paa et Tidspunkt, da Sæden ikke en Gang var moden til at høstes. Det er ganske umuligt at dømme om, hvor stor Nedgangen er, det kommer alt sammen an paa, hvad der tages af, hvad der er givet i Forvejen. De danske Landbrugere har aldrig haft store Begunstigelser, har aldrig faaet store Tilskud. De har taget Ansvar og Risikoen selv, har taget Kaarene, som de faldt, og søgt at klare sig selv paa bedst mulig Maade; men naar man saa skal have den Utak for det, at man, naar man er med i den Nedgang i Tilskuddene, som der her er Tale om, skal haanes, fordi det er et lille Beløb, saa er det lovlige meget af det gode. Hvad har man ventet fra „Social-Demokraten“'s Skribents Side? Har man ventet en 10—12 Mill. Kr.'s Nedgang? Det har man formodentlig. Der er nu kun 900 000 Kr. at tage af, saa man kunde ikke tage ret meget, og naar man fremstiller det, som om det er en latterlig lille Nedgang, naar det faktisk er en dybtgaaende Nedskæring, her er Tale om, er det yderst beklageligt, og det er ikke det, der bidrager til at tilvejebringe det gode Forhold mellem Land og By. Hvad vilde man sige, hvis f. Eks. en større Kreds gik ind paa at nedsætte Spiritusforbruget, og saa Drankerne haanede Afholdsmændene med, at det betød ikke noget, Afholdsmændene sparede ikke synderligt, hvis man fik en Indskrænkning af en 30 pCt., det blev kun til nogle faa Øre for Afholdsmændene, for de faar jo ikke anden Spiritus end den, de spiser i Form af Rombudding, Vingelé og lignende? Hvad vilde man sige, hvis Drankerne haanede Afholdsmændene, fordi der ikke blev nogen videre Nedsættelse for deres Vedkommende? Man maa regne med, hvad der er at tage af, og det er ogsaa det, man maa regne med her.

Det er en meget stor og dybtgaaende Nedgang, der her er Tale om. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om det er heldigt at foretage den, men man har jo ment, at Landbruget skulde med paa det Omraade. Under Krisen i 80erne gik man den modsatte Vej, men det skal siges, at da var det ogsaa en mere afgrænset Landbrugskrise, medens